

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הַאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּי עוֹ

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ ט"ז - חֻלַּק י'

קוֹנְטֵרְס 460

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

אגרות הזוהר

ריג

וְכַתֵּב הַגָּאוֹן רַבֵּי חַיִּים פֶּאֶלְאֲגִי זַ"ל בְּסִפְרוֹ "לוֹחַ אֶרְז" (פָּרָק ו'), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: הַגֵּם דְּבַכְל הַתּוֹרָה שְׁלוֹמֵד הָאֲדָם הֵנָּה שְׂכָרוֹ אֲתוֹ, מִכָּל מְקוֹם בְּלוֹמֵד בְּדַבְרֵי קַבְלָה זֶהֱרַק הַקְדוּשׁ חֲדָשׁ וְיִשָּׁן וְתַקּוּנִים וְכַתְבֵּי גּוּרֵי רַבְנֵי הָאֶרֶץ יִזְעֵ"א וְכַדּוּמָה לָהֶם, נִשְׁגָּב הַלְמוּד מֵאֵד, כִּי אֶפִּילוֹ אֵינוֹ מִבֵּין מֵה שְׁלוֹמֵד, שְׂכָרוֹ מְרַבָּה, וּמִסְגָּל לְהַבְרִיחַ מִמֶּנּוּ הַיְסוּרִין.

וּבִסְפָר: "זְכִירָה לְחַיִּים" (בַּהֲקִדְמָה), כְּתֹב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְאֵת זֶה כְּתֹב הַרְבַּ ז"ל בְּגִלְיוֹן הַזֶּהֱרַק הַקְדוּשׁ סֵדֶר חַיֵּי שְׂרָה (קל:), דְּמֵי שְׂשִׁיג בְּלְמוּד סֵפֶר הַזֶּהֱרַק וּפְרוּשׁוֹ בְּדִיוֹק וּבַעֲיוֹן מִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הַבָּא, עַד כָּאֵן דְּבַרְיֵי.

נְקוּט מִיָּהָא פְּלַגָּא דְּבַלְמוּד מֵה שְׂיֻכַל לְהַבִּין אֶפִּילוֹ שֶׁהוּא לְפִי הַפְּשֵׁט בְּלִתֵּי דִיוֹק וְעִיוֹן כְּמִנֵּי וְכוּ' דְּאֵין לָנוּ עֶסֶק בְּנִסְתָּרוֹת כְּבֵן זֹמָא מִבְּחוּץ אֶהְיֵי לִיָּה מִיָּהָא דְּמִסְתַּמָּא לֹא יִרְאָה פְּנֵי גִיְהֵנָם. וְעַן סֵדֶר וְיָחִי (רַכָּה). מֵה שְׂכַתְבַּ שָׁם. וְרָאָה עוֹד מֵה שֶׁהִבִּיא בְּסִפְרוֹ הַלּוּלָא רַבָּא (ג"ו:), דְּכָל הַעוֹסֵק בְּסִפְרוֹ הַזֶּהֱרַק יִהְיֶה נִשְׁמָר מִכָּל דְּבַר רַע, דְּרָאֲשֵׁי תַבּוֹת ר"גְּלִי ח" סִידְרֵי י"שְׁמוֹר גִּימְטְרִיָּה זֶהֱרַק.

עוֹד כְּתֹב (בַּדָּף נה:): דְּהַלּוּמֵד בְּסִפְרוֹ הַזֶּהֱרַק מְכַנֵּיעַ אֶת יִצְרוֹ הַרַע וְקוֹנָה שְׁלֵמוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא יִעֲנֵן שָׁם. וְעַל הַכֹּל דְּלְמוּד הַזֶּהֱרַק מְקַרְבַּב הַגָּאוֹלָה, וְהַקְּלָפוֹת כְּרוֹת יִכְרַתוֹן כְּמוֹ שְׂכַתְבַּ שָׁם פְּעַמִּים רַבּוֹת.

וּבְקוּנְטֵרְס חַיִּים וּמִזּוֹן (חֶלֶק ב' אוֹת מ"ד), הַבְּאֲתִי מִסְפָּר קָרְבַּן מִנְחָה "גֵּם כִּי יִתְנוּ בְּגוֹיִם" גִּימְטְרִיָּה סִפְרוֹ הַזֶּהֱרַק, כִּי עַל יְדֵי זֶה עֲתָה אֶקְבָּצֵם עֵין שָׁם. וְהָא שְׂמִיעַ לִי דְּבְסִפְרוֹ הַזֶּהֱרַק יִרְגִּיל יוֹתֵר מֵהַתְּקוּנִים בְּיוֹם, וּבַתְּקוּנִים יִרְגִּיל בְּלִילָה יוֹתֵר מִבְּיוֹם, לְפִי מֵה שְׂכַתְבוֹב "מֵאוֹר הַגְּדוֹל" הוּא סִפְרוֹ הַזֶּהֱרַק, וְ"הַמְּאוֹר הַקָּטָן" הוּא סִפְרוֹ הַתְּקוּנִים, כְּמוֹ שְׂכַתְבוֹב שָׁם בְּסִפְרוֹ הַלּוּלָא רַבָּא (דף ג').

וְכַתֵּב עוֹד שָׁם (חֶלֶק א' דף י"ד עֲמוּד ד'), עַל מֵאי דְּאָמַר רַשְׁבַּי עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם "אֶנָּה שְׂכִיחַ בְּעֲלָמָא, דְּהָא בְּחַיֵּי לֹא יִתִּיב עֲלָמָא בְּצַעְרָא" (זֶהֱרַק בְּרֵאשִׁית דף רַכָּה), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: מִזָּה תַבִּין דְּהַלּוּמֵד בְּזֶהֱרַק יִשָּׁן וְחֲדָשׁ וְתַקּוּנֵי הַזֶּהֱרַק בְּקַבְעִיעוֹת וְרִגְלִלוֹת מִבְּטָח לוֹ דִּגְנָן עֲלָיו דְּגְדוּלִים צְדִיקִים בְּמִיתַתָּ... וְעַן סֵדֶר יִתְרוֹ (דף ס"ח). מֵה שְׂכַתְבַּ הַרְמ"ז (רַבֵּי מִשָּׁה זְכוּתָא) דְּאָם אֵינוֹ לּוֹמֵד בְּזֶהֱרַק הַקְדוּשׁ יִכְסִּיפוֹ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לו בעולם הבא, יעין שם, ועוד יתנה על זאת דברי מורנו רבי חיים ויטאל זי"ע, וזה לשונו: אמר עוד (רמיה ד כד): "וכל הגבעות התקלקלו", כי הגבעות הם התלמידי חכמים הבחורים הנקראים גבעות אצל בחינות ההרים הנזכר, הנה הגבעות אלו נתקלקלו לגמרי, כי בראות התלמידים הקטנים את הגדולים ההרים הרמים רודפים יומם ולילה אחרי הפשטים ואינם עסוקים בחכמה הזאת ואינם יודעים כי מיראתם לפנס בה הם נמנעים מלהתעסק בה כנזכר, ועל כן גבעות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפר בחכמת האמת, ואומרים שאין בתורה אלא פשטיה ולבושיה בלבד על דרך הנזכר לעיל בפרשת בהעלתך, ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא כנזכר שם בזהר. וכבר נתבאר למעלה הסבה כי תורת עולם הבא איננה כפשטה רק עד שם עוסקים ברוי התורה וסודותיה, וזה שלא בחר בה ולא טרח בעולם הזה מערב שבת לא יאכל בשבת, ועליהם נאמר "הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו" וגו'. (אור הזוהר דף 493).

חזינו השתא עד כמה גדול ועצום כחו של הלמוד בספר הזוהר, אין לנו אלא לחזק את ידי עושי מלאכת הקדש, להוסיף להם אמצ' וכח וחזק בעבודתם הקדושה, אמצו מתנים וחגרו עז להמשיך ולהפיץ את אורו של רבי שמעון בר יוחאי, לפרסם כחו בעולם ולסייע בכל מה דאפשר, והוסיפו לעשות חיל ולהרבות חילים לקודשא בריך הוא ואורייתא לאוקמא שכינתא מעפרא.

ועוד למדנו מורנו הרמח"ל אגרת ט"ו (רמח"ל לרב"ך) וזה לשונו: ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' ושבת עד השם אלהיך" וכו' (דברים ד, ל), דע, כי התגברות הסטרא אחרא לגור חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עליתה להתאחו ולינק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות זו"ן, ואז נדחקים ישראל דוחק אחר דוחק. עד שהיא מגעת ל"אימא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד "אימא דינין מתערין מינה" (זהר חלק ג' סה.), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה, ולכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך

לאמר, וכתוב שם (ירמיה ג) לאמר
הן ישלח איש את אשתו, והרי
פךשוה. משום כך הכל נאמר,
והכהן עומד לתקן את הכל בסוד
של אדם ובהמה.

אשרי חלקם של הצדיקים
בעולם הזה ובעולם הבא, שהם
יודעים את דרכי התורה והולכים
בה בדרך אמת, עליהם כתוב
(ישעיה לא) ה' עליהם יחיו. מי
עליהם? אלו דרכי התורה. יחיו
- יתקומו בעולם הזה ובעולם
הבא.

בא ראה, כתוב זאת תורת העלה.
אמר רבי חייא, הפסוק הזה
בארנוהו בצורה הזו: (זאת תורת - זו
כנסת ישראל. העלה - שהיא עולה ומתעטרת
למעלה למעלה להתקשר בראוי, עד המקום
שנקרא קדש קדשים).

(דבר אחר) זאת תורת - זו כנסת
ישראל. העלה - זו מחשבה רעה
שהיא עולה על רצונו של האדם
להסיט אותו מדרך אמת. היא
העלה - היא שעולה ומשטינה
על האדם, וצריך לשרף אותה
באש כדי לא לתת לה מקום
להשטין.

ומשום כך, על מוקדה על המזבח
כל הלילה. מי הלילה? זו כנסת
ישראל, שהיא זאת, משום שבאה
לטהר את האדם מאותו רצון. על
מוקדה, משום שנהר דינור היה
מקום לשרף כל אלו שלא
עומדים בקיומם, שהרי מכניסים
אותם באותה אש בוערת
ומעבירים את שלטונם מן
העולם, וכדי שלא ישלט, צריך
על מוקדה על המזבח כל הלילה,
ונכנע ולא שולט.

ורבן, כשנה נכנע, עולה כנסת
ישראל, שהיא רוח הקדש
שעולה ומתעטרת למעלה, שהרי
עליה זה כשנכנע הכח האחר
הזה ונפרד ממנה, ולכן צריכים

י'. פתיב הקא לאמר, וכתוב התם (ירמיה ג) לאמר
הן ישלח איש את אשתו. והא אוקמוה. בגין
כך כלא אתמר, וכנהנא קיימא לאתתקנא כלא
ברזא דאדם ובהמה.

וכאה חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין
ובעלמא דאתי, דאינון ידעי אורחי
דאורייתא, ואזלי בה בארז קשוט, עלייהו
כתוב (ישעיה לח) יי עליהם יחיו. מאן עליהם.
אלין ארחי דאורייתא. יחיו: יתקיימו,
בעלמא דין ובעלמא דאתי.

הא חזי, פתיב זאת תורת העולה, אמר רבי
חייא, האי קרא אוקימנא ליה בהאי
גנונא, (זאת תורת, דא כנסת ישראל. העולה: דהיא סלקא, ומתעטרא
לעילא לעילא, לאתקשרא בדמא יאות, עד אחר דאקרי קדש קדשים).

(דבר אחר) זאת תורת, דא כנסת ישראל. העולה:
דא מחשבה רעה, דאיהי סלקא על רעותא
דבר נש לאסטאה ליה מארז קשוט, היא
העולה, היא דסלקא ואסטיאת ליה לבר נש,
ובעי לאוקדא לה בנונא. בגין דלא יתייהב
לה דוכתא לאסטאה.

ובגין כך, על מוקדה על המזבח כל הלילה.
מאן לילה. דא כנסת ישראל. דאיהי
זאת, בגין דאתי לדכאה לבר נש מההוא
רעותא. על מוקדה, בגין דנהר דינור איהו
אתר לאוקדא לכל אינון דלא קיימי
בקיימיהו, דהא עאלין לון בההוא נורא
דדליק, ומעברי שולטניהון מעלמא, ובגין
דלא ישלוט, אצטריך על מוקדה על המזבח
כל הלילה, ואתכפאי ולא שלטא.

ועל דא, בד אתכפאי האי, סלקא כנסת
ישראל, דאיהי רוח קדשא, דסלקא
ואתעטרא לעילא, דהא סליקו דילה, בד
אתכפאי האי חילא אחרא, ואתפרש מנה.

בסוד הקרבן, להפריד את הצד
הזה מרוח הקדש, ולתת לו חלק,
כדי שרוח הקדש תתעלה
למעלה.

רבי אחא פתח ואמר, והאש על
המזבח תוקד בו וגו'. והאש על
המזבח תוקד בו, למה? ובער
עליה הכהן עצים בבקר בבקר,
למה? וכהן למה? והרי שנינו
שאש בכל מקום היא דין, והכהן
כא מצד הימין, ורחוק הוא מן
הדין, שהרי אין כהן מזדמן לדין
לעולמים, וכאן הוא צריך לשרף
דין בעולם, שכתוב ובער עליה
הכהן?

א"ר ר' למדנו, אדם שבא לחטא
לפני רבונו, הוא שורף את עצמו
בשלהבת היצר הרע, ויצר הרע
כא מצד של רוח הטמאה, והרי
שורה בו רוח טמאה. ולפעמים
נודעים הקרבנות שבאים מהצד
הזה, וצריך להקריב על המזבח
את מה שדומה לו, ולא מתפלה
ולא מתבטלת אותה רוח הטמאה
בין מהאדם ובין מאותו הצד
שבא ממנו, אלא רק באש של
המזבח, שאותה האש מבערת
את רוח הטמאה ומינים רעים מן
העולם. והכהן מתכונן בזה לתקן
אש שתבער מינים רעים מן
העולם.

ורבן צריף שלא תכבה לעולמים
ולא יחלש הכח והתקף שלה, כדי
לשבר הכח הרע האחר מן
העולם, ולכן לא תכבה. והכהן
יסדר עליה אש בבקר בבקר,
בזמן ששולט הצד שלו ומתעורר
בעולם כדי לבשם את העולם
(ולבסם הדין), והדינים נכבדים ולא
מתעוררים בעולם. ועל זה שנינו,
יש אש אוכלת אש. אש שלמעלה
אוכלת אש אחרת, אש המזבח
אוכלת אש אחרת. ועל זה האש
הזו לא תכבה לעולמים, והכהן

ובגין כך בעינן ברוזא דקרפנא, לאפרשא להאי
סטרא, מרוח קדשא, ולמיהב לה חולקא, בגין
דרוח קדשא תסתלק לעילא.

רבי אחא פתח ואמר, והאש על המזבח תוקד
בו וגו', והאש על המזבח תוקד בו,
אמאי. ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר,
אמאי. וכהנא אמאי. והא תנינן אשא בכל
אתר דינא הוא, וכהנא מסטרא דימינא קא
אתי, ורחיקא הוא מן דינא, דהא כהנא לא
אזדמן בדינא לעלמין, והכא הוא בעי לאוקדא
דינא בעלמא, דכתיב ובער עליה הכהן.

א"ר הכי אולפנא, בר נש דאתי למחטי קמי
מאריה, הוא אוקיד גרמיה בשלהוביתא
דיצור הרע. ויצר הרע מסטרא דרוח (דף כ"ז ע"ב)
מסאבא קא אתיא, והא שריא ביה רוח
מסאבא. ולזמנין אשתמודען קרבני דאתין
מהאי סטרא, ובעא לקרבא על מדבחא כדדמי
ליה. ולא אשתצי, ולא אתבטל ההוא רוח
מסאבא, בין מבר נש, ובין מההוא סטרא
דאתי מגיה, אלא באשא דמדבחא, דההוא
אשא מבערא רוח מסאבא, וזינין בישין
מעלמא, וכהנא בדא אתכוון, לתקנא אשא
דיבער זינין בישין מעלמא.

וער דא בעי, דלא ידעכוון ליה לעלמין, ולא
יתחלש חילא ותוקפא דיליה, לתברא
חילא דתוקפא אחרא בישא מעלמא, ועל דא
לא תכבה. וכהנא יסדר עליה אשא בבקר
בבקר, בזמנא דשולטא סטרא דיליה ואתער
בעלמא, בגין לבסמא עלמא (ס"א) ולבסמא
דינא, ואתכפיין דיניו, ולא מתערי בעלמא, ועל
דא תנינן, אית אשא אכלא אשא. אשא
דלעילא אכלא אשא אחרא, אשא דמדבחא
אכלא אשא אחרא, ועל דא, אשא דא לא

תַּכְּפָה לְעֵלְמִין, וְכַהֲנָא מְסִדֵּר לִיהּ בְּכָל יוֹמָא.

רעיא מהומנא

פְּקוּדָא לַעֲשׂוֹת הָעוֹלָה כְּמִשְׁפָּטָה, וְעֵלָה אֲתָמֵר זֹאת תּוֹרַת הָעוֹלָה וְגו'. חֲמֵשׁ אֲשִׁים הֵווּ נְחִתִּין עַל קַרְבָּנָא. אֲשׁ אוֹכַל וְאִינוּ שׁוֹתָה. אֲשׁ אוֹכַל וְאִינוּ אוֹכַל. אֲשׁ אוֹכַל וְשׁוֹתָה. אֲשׁ אוֹכַל לַחִים וּיְבֻשִׁים. אֲשׁ שְׂאִינוּ אוֹכַל וְאִינוּ שׁוֹתָה. לְקַבְּלִיהוּ אִינוּן, זֹאת תּוֹרַת הָעוֹלָה, חֵד. הִיא הָעוֹלָה עַל מוֹקְדָה, ב'. עַל הַמְזַבֵּחַ, ג'. כָּל הַלִּילָה, ד'. וְאֲשׁ הַמְזַבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ ה'.

וְאוֹקְמוּהָ מְאֵרֵי מִתְּנִיתִין, עוֹלָה כּוֹלָה סִלְקָא לְגַבּוּהַ. וְדָא בִּינָה, ה', ה' מְרֵאוֹת דִּילָהּ. י', בַּת יְחִידָה, (שמות כד) וּמְרֵאָה כְּבוֹד יְיָ כְּאֲשׁ אוֹכַלְתָּ. ו' אֹר דְּבַת עֵינָא, וְהִיא אֲשׁ שׁוֹתָה כָּל מִיּוֹן דְּאוֹרֵייתָא, וְאוֹכַלְתָּ כָּל קַרְבָּנִין דְּצִלוֹתָא. וְאוֹכַלְתָּ לַחִין וּיְבֻשִׁין, אִינוּן פְּשְׁטֵי דְּאוֹרֵייתָא דְּאִינוּן כְּעֵצִים יְבֻשִׁים. וְרַזִּי אוֹרֵייתָא אִינוּן כְּעֵצִים לַחִים. וְהֵיא אִיהוּ אֲשׁ אוֹכַלְתָּ לַחִין וּיְבֻשִׁין.

וְעוֹד אוֹכַלְתָּ לַחִין, כָּל קַרְבָּנִין דְּהוּוּ קַרְבִּין בְּצִלוֹתָא, עַל מְצוֹת עֲשֵׂה. וּיְבֻשִׁין, כָּל קַרְבָּנִין דְּהוּוּ קַרְבִּין בְּצִלוֹתָא, עַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. וְהֵיא אִיהוּ, סְקִילָה שְׂרִיפָה הֲרֵג וְחָנֵק, עַל מְצוֹת עֲשֵׂה, וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, אֵלִין אִינוּן קַרְבָּנֵי דְּשִׁכְנִיתָא, צִלוֹתָא, דְּפִקוּדִין דְּעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה. וְלִקְבַל ה' מְרֵאוֹת אֵלִין, תְּקִינוּ חֲמֵשׁ צִלוֹתֵי בְיוֹמָא דְּכַפּוּרֵי. וְלִקְבַל בַּת עֵינָא, אִינוּן עֲשֶׂרֶת יְמֵי הַתְּשׁוּבָה ה' לְקַבַּל אֹר דְּבַת עֵינָא. ה' עֲנוּיִין, לְקַבַּל ה' בְּתֵרָאָה.

פְּקוּדָא בְּתֵר דָּא, לַעֲשׂוֹת הַחֲטָאֵת כְּמִשְׁפָּטָה. תְּנָאִים וְאִמּוֹרָאִים, אֲתוּן דְּמִסְטָרָא דְּמַדּוֹת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲתִיתוּ, דְּטִרְחַתוּן סִגֵּי לְנִקְאָה בְּרֵתָא דִּילֵי דְּאִיהִי הַלְכָה, מֵאֵלִין קְלִיפִין, דְּעַרְבֵי רַב, קוּשְׁטִין בִּישִׁין, דְּלִית לוֹן תִּירוּץ, וְלֹא פְרוּקָא, דְּעֵלְיָהוּ אֲתָמֵר, (קהלת א) מְעַתָּה

מְסִדֵּר אוֹתָהּ בְּכָל יוֹם.

רְעִיא מְהוּמְנָא

מְצוּחָה לַעֲשׂוֹת הָעוֹלָה כְּמִשְׁפָּטָה, וְעֵלָה נְאֻמָּה זֹאת תּוֹרַת הָעֵלָה וְגו'. חֲמֵשׁ אֲשִׁים הֵיוּ יוֹרְדִים עַל הַקַּרְבָּן: אֲשׁ אוֹכַל וְאִינוּ שׁוֹתָה. אֲשׁ שׁוֹתָה וְאִינוּ אוֹכַל. אֲשׁ אוֹכַל וְשׁוֹתָה. אֲשׁ אוֹכַל לַחִים וּיְבֻשִׁים. אֲשׁ שְׂאִינוּ אוֹכַל וְאִינוּ שׁוֹתָה. כְּנֻגְדָם הֵם: זֹאת תּוֹרַת הָעֵלָה - אַחַת. הִיא הָעֵלָה עַל מוֹקְדָה - שְׁתַּיִם. עַל הַמְזַבֵּחַ - שְׁלֹשׁ. כָּל הַלִּילָה - אַרְבַּע. וְאֲשׁ הַמְזַבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ - חֲמֵשׁ.

וּפְרָשׁוּהָ בְּעֵלֵי הַמְּשֻׁנָה, הָעוֹלָה כְּלָה עוֹלָה לְגַבּוּהַ, וְזוֹ בִּינָה, ה', ה' מְרֵאוֹת שְׁלָה. י' בַּת יְחִידָה, (שמות כד) וּמְרֵאָה כְּבוֹד ה' כְּאֲשׁ אוֹכַלְתָּ. ו' אֹר שֶׁל בַּת עֵינִין, וְהִיא אֲשׁ שׁוֹתָה כָּל הַמֵּיִם שֶׁל הַתּוֹרָה, וְאוֹכַלְתָּ אֶת כָּל הַקַּרְבָּנוֹת שֶׁל הַתְּפִלָּה. וְאוֹכִלִים לַחִים וּיְבֻשִׁים, אוֹתָם פְּשְׁטֵי הַתּוֹרָה שֶׁהֵם כְּמוֹ עֵצִים יְבֻשִׁים, וְסוּדוֹת הַתּוֹרָה הֵם כְּמוֹ עֵצִים לַחִים. וְזוֹהִי אֲשׁ הָאוֹכַלְתָּ לַחִים וּיְבֻשִׁים.

וְעוֹד אוֹכַלְתָּ לַחִים, כָּל הַקַּרְבָּנוֹת שֶׁהֵיוּ קַרְבִּים בַּתְּפִלָּה עַל מְצוֹת עֲשֵׂה. וּיְבֻשִׁים - כָּל הַקַּרְבָּנוֹת שֶׁהֵיוּ קַרְבִּים בַּתְּפִלָּה עַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. וְזוֹהִי סְקִילָה שְׂרִיפָה הֲרֵג וְחָנֵק, עַל מְצוֹת עֲשֵׂה, וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. אֵלוּ הֵם הַקַּרְבָּנוֹת שֶׁל הַשְּׂכִינָה, תְּפִלָּה, שֶׁל מְצוֹת עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה. וּכְנֻגְדָ חֲמֵשׁ הַמְּרֵאוֹת הַלְלוּ תְּקִינוּ חֲמֵשׁ תְּפִלוֹת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וּכְנֻגְדָ בַת עֵינִין אוֹתָם עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְשׁוּבָה. חֲמֵשׁ כְּנֻגְדָ הָאוֹר שֶׁל בַּת עֵינִין. חֲמֵשׁ עֲנוּיִים כְּנֻגְדָ ה' אַחֲרוּזָה.

הַמְצוּחָה אַחַר זוֹ, לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֲטָאֵת כְּמִשְׁפָּטָה. תְּנָאִים וְאִמּוֹרָאִים, אֲתָם שְׂמַצְד מְדוּתֵי שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא בְּאֲתָם, שְׂטִרְחַתָם הִרְבֵּה לְנִקּוֹת אֶת הַבַּת שְׁלֵי, שֶׁהִיא הַלְכָה, מֵאוֹתָן הַקְּלָפוֹת שֶׁל עַרְבֵי רַב, שֶׁהֵן קִשְׁיוֹת רַעוּת שְׂאִין לָהֶם תְּרוּץ וְלֹא פְרוּק, שְׁעֵלֵיהֶם נְאֻמָּר (קהלת א) מְעַתָּה לֹא

יוכל לתקן, וחסרון לא יוכל להמנות, אלא נאמר בהם תיקו. וכל תיקו של אסור - לחמרה. והוא תיקו חסר ו', שאין לו תקון. חסר נון, שהוא העולם הבא, שתיקו של העולם הבא שתיקה, כמו: שתק, כף עלה במחשבה. ויש קשיות שהן הלבושים של הלכה, שנאמר בהם משבצות זהב. זהו שכתוב (תהלים מה) כל כבודיה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. ואתם פוסקים אותם בכמה פסקים, ואחר כך מתקנים ומישיבים אותם בכמה פרוקים.

ואם חסר פסק כלשהו מן המשנה, כמו שבארנו זה חסר מן המשנה, אתם מתקנים אותם, וזהו חסרון שיוכל להמנות. ואם יבא טפש ויוציא שם רע על אותו אמן שחזותו לבושים, ויאמר: וכי התורה היא חסרה? והרי כתוב תורת ה' תמימה, תמימה בכל איברי הגוף, שהם רמ"ח מצוות, זהו שכתוב (שיר-ד) כלף יפה רעיתי ומום אין בך, תמימה בלבושיה, ואיך חסר מן המשנה?

אתם תאמרו לו: דין ותמצא חתיכה, ותמצא אותה מערכת עם שאר פסקים ומשניות. שדרך האמן לחתוף לבושים לכמה חתיכות, והתלמיד שאינו בקי לקשר את ההלכה בחתיכות הללו, מתחלפות לו פסקות וקשיות ולא מוצא להם פרוק, עד שיבא האמן ומפרק אותם את כל הספקות הללו שלהם. באותו זמן, הלכה שהיא בת, עולה לפניו המלך שלמה בכל, בגופה בלבושה ובתכשיטיה, ומתקנים

בה (בראשית ט) וראיתה לזכר ברית עולם. ולפעמים יש לאמן תלמיד בקי שישלח לו לתקן אותם. קבנו כלם ואמרנו, ודאי שאתה הוא האמן, רועה הנאמן, שבוך נאמר משה קבל תורה מסיני, ומשם ואילך כל התלמידים הם שלף, מיהושע ועד סוף כל הדורות. זהו שאמר ומסרה ליהושע,

לא יוכל לתקן, וחסרון לא יוכל להמנות, אלא אתמר תיקו בהון. וכל תיקו דאסורא לחומרא, ואיהו תיקו חסר ו' דלית ליה תקון. חסר נון, דאיהי עלמא דאתי, דתיקו דעלמא דאתי, שתיקה. פגון שתוק כף עלה במחשבה.

ואית קושפין דאינון לבושין דהלכה, דאתמר בהון משבצות זהב. הדיא הוא דכתיב, (תהלים מה) כל כבודיה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. ואתון, פסקין לון בכמה פסקות, ולבתר מתקנין ומפרקיין לון בכמה פרוקיין.

וא' חסר שום פסק ממתניתין, כמה דאוקמוהו זה חסר מן המשנה, אתון מתקנין לון, והאי הוא חסרון שיוכל להמנות. ואי ייתי טפש ונפיק שום ביש על ההוא אומנא דחתיף לבושין, וינימא וכי אורייתא איהי חסר, והא כתיב (תהלים יט) תורת יי' תמימה, תמימה בכל אברין דגופא, דאינון רמ"ח פקודין. הדיא הוא דכתיב, (שיר השירים ד) כלף יפה רעיתי ומום אין בך. תמימה בלבושיה, ואיך חסר מן המשנה.

אתון תימרון ליה, דוק ותשפח חתיכה, ותשפח לה מעורבת בשאר פסקות ומשניות. דאורח אומנא למחפה לבושין בכמה חתיכות, ותלמיד דלאו איהו בקי למקשר ההלכה באלין חתיכות, מתחלפי ליה פסקות וקושפין, ולא אשפח לון פרוקא. עד דיתי אומנא, ופריק לון כל אלין ספקות דלהון. בההוא זמנא, הלכה דאיהי ברפא, סליקת קדם מלפא, שלימא בכלא, בגופא בלבושא ובתכשיטיה, ואתקיים בה (בראשית ט) וראיתה לזכור ברית עולם. ולזמנין אית לאומנא תלמיד בקי, דישר ליה לתקנא לון.

קמו בלהו ואמרו, ודאי אנת הוא אומנא רעיא מהימנא. דאתמר בך משה קבל תורה מסיני, ומתמן ואילך

ויהושע לְזַקְנִים, וזְקָנִים לְנָבִיאִים, עד הסוף של כלם. התלמיד הבקי שלף מי הוא? הרי ראינו שגאמר, הכל יהא מנח עד שגיבא אליהו. אָמַר לָהֶם, וּדְאֵי כִּף זֶה, שְׂהוּא תִּלְמִיד חֶבֶר, שְׁעֲלִי נֹאמַר (במדבר כה) בֶּן אֶהְרֵן הַכֹּהֵן, כְּמוֹ שֶׁנֹּאמַר בְּאֶהְרֵן, (שמותד) הוּא יִהְיֶה לָךְ לְפָה, כִּף גַּם בְּנֵי יִהְיֶה לִי לְפָה, שְׂהִיא הַתּוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה. מִשּׁוּם שְׂאִיף שְׂהִייתִי בְּרֵאשׁוֹנָה כְּבֵד פֶּה וּכְבֵד לְשׁוֹן, וְכִף זְקִים אוֹתִי הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא - כְּבֵר פֶּה בַּתּוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה, וּכְבֵד לְשׁוֹן בַּתּוֹרָה שְׂבַכְתָּב, שְׂלֹא יֹאמְרוּ אֵלֶי שְׂלֹא מְכִירִים אוֹתִי, זֶה מִיִּשְׁהוּ אַחֵר. וְאַלְיֵהוּ הוּא יִהְיֶה לִי לְפָה, יבֹא לְתַמְנָן אֶת כָּל הַסְּפָקוֹת הַלְלוּ וְיִשָּׁב אוֹתָם.

בְּאוֹתוֹ זְמַן - זֹאת תּוֹרַת הַעֲלָה, הַבַּת, שְׂהִיִּתָּה לְחוּצָה שְׂפָלָה בְּגִלּוֹת, עוֹלָה עַל כָּל הַדְּרוֹגוֹת שְׂלַמְעֵלָה. זֶהוּ שְׂכְּתוּב (משלי לא) רַבּוֹת בְּנוֹת עֲשׂוּ חֵיל וְאֵת עֲלִית עַל כְּלָנָה, וְעֲלִיתָה תִּהְיֶה לְאַבָּא שְׂהוּא לְזִמִּין שֶׁל חֶסֶד, שְׂבוּ הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים, מִשֶּׁם חֶכְמָה, "כ"ח מ"ה.

אָמַר תַּנָּא אַחַד, וּדְאֵי שְׂבַגְלָל כִּף נֹאמַר כִּף, מוֹלִיף לִימִין מִשָּׁה, מִשּׁוּם הַכְּלָה שְׂלִיף שְׂלֹא תִּהְיֶה לָךְ שְׂלִמוֹת אֲלֵא עֲמָה. שְׂכְּשֹׂאֲתָה תִּהְיֶה שְׂלָם עֲמָה, נֹאמַר כִּף פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמְרָאָה וְלֹא בְּחִירַת. בְּמְרָאָה, כְּמוֹ כְּלָה שְׂפּוֹשֻׁטַת מְלַבּוּשִׁיהָ וּמְתַחֲדַת עִם בְּעֵלָה בְּקָרוּב בְּשָׂר, בְּרַמ"ח אֵיבָרִים שְׂלָה, וְלֹא מְכַסֶּה אֵיבָר אֶחָד מִמֶּנָּה. וְזֶה בְּמְרָאָה, רַמ"ח בְּחֻשְׁבוֹן (ראוי לֹא שְׂנֹאמַר בו).

אָמַר הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, בְּרֵאשׁוֹנָה נְרָאָה לָךְ הַמְּרָאָה הַגָּדוֹל, חִמְשׁ פְּעָמִים הַסְּנָה. וְכַעַת הַתְּגַלָּה

כְּלָהוּ תִּלְמִידִים אֵינוֹן דִּילָךְ, מִן יְהוֹשֻׁעַ עַד סוּף כָּל דְּרִין. הָדָא הוּא דְאִמְר וּמְסֻרָה לְיְהוֹשֻׁעַ, וְיְהוֹשֻׁעַ לְזַקְנִים, וְזַקְנִים לְנָבִיאִים, עַד סוּף כְּלָהוּ. תִּלְמִיד בְּקִי דִּילָךְ מֵאֵן הוּא הָא חֲזִינָא דְאִתְמַר, הַכֵּל יִהָא מוֹנַח עַד שְׂיַבֵּא אֶלְיָהוּ.

אָמַר לוֹן, וּדְאֵי הַכִּי הוּא, דְאִיהוּ תִּלְמִיד חֶבֶר, דְּעֲלִיָּה אִתְמַר (במדבר כה) בֶּן אֶהְרֵן הַכֹּהֵן. כְּגוֹנָא דְאִתְמַר בְּאֶהְרֵן (שמות ד) הוּא יִהְיֶה לָךְ לְפָה, (דף כ"ח ע"א) הַכִּי נְמִי בְּרִיָּה, יִהְיֶה לִי לְפָה, דְאִיהוּ אוֹרִייתָא דְבַעַל פֶּה. בְּגִין דְּהִיכִי דְהוֹינָא בְּקִדְמִיתָא כְּבֵד פֶּה וּכְבֵד לְשׁוֹן, וְהִכִּי יוֹקִים לִי קְדָשָׁא בְּרִין הוּא, כְּבֵד פֶּה בְּאוֹרִייתָא דְבַעַל פֶּה, וּכְבֵד לְשׁוֹן בְּאוֹרִייתָא שְׂבַכְתָּב, דְּלֹא יִמְרוּן אֵלֶי דְלֹא אִשְׁתְּמוּדְעִין לִי, אִתְרָא אִיהוּ. וְאַלְיָהוּ הוּא יִהְיֶה לִי לְפָה, יִיִתִי לְתַמְנָא כָּל אֵלֶין סְפָקוֹת, וְלְפָרְקָא לוֹן.

בְּהַהוּא זְמַנָּא, זֹאת תּוֹרַת הַעוֹלָה, בְּרֵתָא, דְּהוֹת מְהֻדְקָא שְׂפָלָה בְּגִלּוֹתָא, סְלִיקַת עַל כָּל דְּרָגִין דְּלַעֲיָלָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי לא) רַבּוֹת בְּנוֹת עֲשׂוּ חֵיל וְאֵת עֲלִית עַל כְּלָנָה, וְסָלִיקוּ דִּילָהּ תִּהָא לְאַבָּא דְאִיהוּ לִימִינָא חֶסֶד, דְּבִיָּה הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים, מִתְמַן חֶכְמָה, "כ"ח מ"ה.

אָמַר חַד תַּנָּא, בּוּדְאֵי בְּגִין דָּא אִתְמַר כִּף, מוֹלִיף לִימִין מִשָּׁה בְּגִין כְּלָה דִּילָךְ, דְּלֹא יִהָא לָךְ שְׂלִימוֹ אֲלֵא כֵּה. דְּכֵד אֲנָת תִּהָא שְׂלִימָא כֵּה, אִתְמַר כִּף (במדבר יב) פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמְרָאָה וְלֹא בְּחִירַת. בְּמְרָאָה: כְּגוֹנָא דְכְּלָה דְאִתְפְּשֻׁטַת מְלַבּוּשִׁהָ, וּמְתַחֲדַת עִם בְּעֵלָה בְּקִירֻב בְּשָׂר, בְּרַמ"ח אֵיבָרִים דִּילָהּ, וְלֹא כְּסִיאת אֵיבָר חַד מִנָּה. וְהֵאֵי אִיהוּ בְּמְרָאָה רַמ"ח בְּחוּשְׁבוֹן. (נ"א אִתְחַזִּי לָהּ דְאִתְמַר בִּיה).

אָמַר בּוּצִינָא קְדִישָׁא, בְּקִדְמִיתָא אִתְחַזִּי לָךְ הַאי חִיזוּ, דְאִתְמַר פֶּה בְּמְרָאָה, דְאִיהוּ לָךְ הַמְּרָאָה הַגָּדוֹל בְּסָנָה, דְאִדְכַּר בִּיָּה חִמְשָׁה זְמַנִּין הַסְּנָה. וְכַעַן אִתְגַּלְיָא

שְׂנֹאמַר בּוֹ בְּמְרָאָה, שְׂהוּא לָךְ הַמְּרָאָה הַגָּדוֹל בְּסָנָה שְׂנֹזְכַר בּוֹ

לך המראָה הַזֶּה בְּרַמ"ח מְצוּוֹת
שֶׁהֵם בְּחֻמְשָׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה. וְלֹא
בְּחִירָת, שְׁאוֹתָם לְבוֹשִׁים שְׁלֵה,
שֶׁבָהֶם רָאוּ כָּל הַנְּבִיאִים. שְׁאִין
דָּרָךְ שֶׁתִּגְלָה כְּלָה בְּקִרְוֹב בְּשָׂר
אֲלֵא לְחַתֵּן שְׁלֵה.

בְּהוֹא זְמַנָּא יִתְקַיֵּים בְּהוּ, (בראשית ב) וַיְהִי שְׁנֵי־הַיָּמִים
עָרוּמִים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יִתְבוֹשְׁשׁוּ. כְּגוֹן
אָדָם וְאִשְׁתּוֹ דְּכַבֵּר אֶתְעַבֵּר עֲרֻבוּבָא כִּישָׂא, עֲרַב רַב,
קוּשְׂיָא כִּישָׂא מַעְלָמָא, דְּאִינוּן עֲרִיין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וּשְׁכִינְתֵיהּ, עֲרִיין דִּישְׂרָאֵל. כָּל שְׁכֵן עֲרִיין דִּילָךְ רַעֲיָא
מְהִימְנָא. וּמַהֲלָכָה דִּילָךְ. דְּבִגְיִנְיֵיהוּ צְרִיף לְכַסְפָּא רִזִין
דְּאוּרִייתָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ (משלי כה) כְּבוֹד אֱלֹהִים הִסְתֵּר
דְּכַר, עַד דְּמַתְעַבְרִין מַעְלָמָא. וְלִית מְלָכִים אֲלֵא יִשְׂרָאֵל,
כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים הֵם, בְּהוּא זְמַנָּא,
וּכְבוֹד מְלָכִים חֲקוֹר דְּכַר. אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, בְּרִיךְ אַנְתָּ
לְעַתִּיק יוֹמִין, דְּמַתְמֵן אַנְתָּ, כְּעִנְפָא דְּאַתְפְּשֵׁט מְאִילְנָא,
הַכִּי נִשְׁמַתִּין עִנְפָא מְגִיָּה.

תְּנַאִים וְאַמּוֹרָאִין, הָא וְדָאֵי עוֹלָה וְחֻטָּאת וְאַשָׁם, תְּלַת
פְּקוּדִין אִינוּן, תְּלַת אֲבָהֵן. שְׁלָמִים מְטְרוּנִיתָא.
אֲבַר, דְּאִיְהִי תְשְׁלוּמִין דְּכָל אֲבַר, כְּגוֹנוּנָא דְּיוֹמָא קְדָמָאָה
דְּחַג. (ס"א אַהֲרַר דְּאִיהוּ תְשְׁלוּמִים דְּכֵלָא כְּגוֹנוּנָא).

מִי שְׁלֵא חַג בְּיוֹם טוֹב רְאִישׁוֹן, אִין תְּשְׁלוּמִים לְרִישׁוֹן,
וּשְׂאָר יוֹמִין תְּשְׁלוּמִין זֶה בְּזֶה, וּבַהוֹן וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל
לְהַמְנוֹת אֲבַל מִי שְׁלֵא חַג יוֹם טוֹב הִרְאִישׁוֹן שֶׁל חַג עֲלֵיָהּ
אַתְמָר (קהלת א) מְעַנֵּת לֹא יוּכַל לְתַקּוֹן וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל
לְהַמְנוֹת. וְהָאֵי אִיהוּ חֻטָּאת דְּמַעַפְכָּב לְעוֹלָה. (פּאֵי
שַׁעֲמָא) חֻטָּא אִיהוּ דְּכַר. חֻטָּאת, נִוְקָבָא. וּלְזַמְנִין דְּהָא
אַתְבָּסֵם חֻטָּאת, וְאַתְפְּרֵשׁ מְעוֹלָה. בְּהוּא שְׁעִיר, דְּאִתְמָר
(במדבר טו) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת.

אַשָׁם תְּלוֹי אֶחָד בְּתַרוּוִיָּהוּ, כְּמָאן דְּאֶחָד לְכָאן וּלְכָאן,
זוּוְהִי חֻטָּאת שְׁמַעַפְכָּת אֶת הָעוֹלָה. (מִה הַשֵּׁעַם) הַחֻטָּא הוּא זְכָר. הַחֻטָּאת נִקְבָּה. וּלְפַעְמִים שְׁהִרִי
הַחֻטָּאת מִתְבַּשְׂמֵת וּנְפַרְדַּת מְעוֹלָה בְּאוֹתוֹ שְׁעִיר, שְׁנַאֲמַר (במדבר כח) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת.
אַשָׁם תְּלוֹי אֶחָד בְּשִׁנְיָהֶם, כְּמִי שְׁאוֹחֵז לְכָאן וּלְכָאן, וְהוּא תְּלוֹי בְּאַמְצַע. כְּמוֹ, הַכֵּל תְּלוֹי עַד

לך חִיזוּ דָא, בְּרַמ"ח פְּקוּדִין, דְּאִינוּן בְּחֻמְשָׁה חוּמְשֵׁי
תוֹרָה. וְלֹא בְּחִידוֹת, דְּאִינוּן לְבוֹשִׁין דִּילָהּ, דְּבַהוֹן חִזוּ
כָּל נְבִיאֵי. דְּלִית אֶרַח לְאַתְגְּלָאָה כְּלָה בְּקִרְוֹב בְּשָׂר, אֲלֵא
לְחַתֵּן דִּילָהּ.

בְּהוֹא זְמַנָּא יִתְקַיֵּים בְּהוּ, (בראשית ב) וַיְהִי שְׁנֵי־הַיָּמִים
עָרוּמִים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יִתְבוֹשְׁשׁוּ. כְּגוֹן
אָדָם וְאִשְׁתּוֹ דְּכַבֵּר אֶתְעַבֵּר עֲרֻבוּבָא כִּישָׂא, עֲרַב רַב,
קוּשְׂיָא כִּישָׂא מַעְלָמָא, דְּאִינוּן עֲרִיין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וּשְׁכִינְתֵיהּ, עֲרִיין דִּישְׂרָאֵל. כָּל שְׁכֵן עֲרִיין דִּילָךְ רַעֲיָא
מְהִימְנָא. וּמַהֲלָכָה דִּילָךְ. דְּבִגְיִנְיֵיהוּ צְרִיף לְכַסְפָּא רִזִין
דְּאוּרִייתָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ (משלי כה) כְּבוֹד אֱלֹהִים הִסְתֵּר
דְּכַר, עַד דְּמַתְעַבְרִין מַעְלָמָא. וְלִית מְלָכִים אֲלֵא יִשְׂרָאֵל,
כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים הֵם, בְּהוּא זְמַנָּא,
וּכְבוֹד מְלָכִים חֲקוֹר דְּכַר. אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, בְּרִיךְ אַנְתָּ
לְעַתִּיק יוֹמִין, דְּמַתְמֵן אַנְתָּ, כְּעִנְפָא דְּאַתְפְּשֵׁט מְאִילְנָא,
הַכִּי נִשְׁמַתִּין עִנְפָא מְגִיָּה.

תְּנַאִים וְאַמּוֹרָאִין, הָא וְדָאֵי עוֹלָה וְחֻטָּאת וְאַשָׁם, תְּלַת
פְּקוּדִין אִינוּן, תְּלַת אֲבָהֵן. שְׁלָמִים מְטְרוּנִיתָא.
אֲבַר, דְּאִיְהִי תְשְׁלוּמִין דְּכָל אֲבַר, כְּגוֹנוּנָא דְּיוֹמָא קְדָמָאָה
דְּחַג. (ס"א אַהֲרַר דְּאִיהוּ תְשְׁלוּמִים דְּכֵלָא כְּגוֹנוּנָא).

מִי שְׁלֵא חַג בְּיוֹם טוֹב רְאִישׁוֹן, אִין תְּשְׁלוּמִים לְרִישׁוֹן,
וּשְׂאָר יוֹמִין תְּשְׁלוּמִין זֶה בְּזֶה, וּבַהוֹן וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל
לְהַמְנוֹת אֲבַל מִי שְׁלֵא חַג יוֹם טוֹב הִרְאִישׁוֹן שֶׁל חַג עֲלֵיָהּ
אַתְמָר (קהלת א) מְעַנֵּת לֹא יוּכַל לְתַקּוֹן וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל
לְהַמְנוֹת. וְהָאֵי אִיהוּ חֻטָּאת דְּמַעַפְכָּב לְעוֹלָה. (פּאֵי
שַׁעֲמָא) חֻטָּא אִיהוּ דְּכַר. חֻטָּאת, נִוְקָבָא. וּלְזַמְנִין דְּהָא
אַתְבָּסֵם חֻטָּאת, וְאַתְפְּרֵשׁ מְעוֹלָה. בְּהוּא שְׁעִיר, דְּאִתְמָר
(במדבר טו) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת.

אַשָׁם תְּלוֹי אֶחָד בְּתַרוּוִיָּהוּ, כְּמָאן דְּאֶחָד לְכָאן וּלְכָאן,
זוּוְהִי חֻטָּאת שְׁמַעַפְכָּת אֶת הָעוֹלָה. (מִה הַשֵּׁעַם) הַחֻטָּא הוּא זְכָר. הַחֻטָּאת נִקְבָּה. וּלְפַעְמִים שְׁהִרִי
הַחֻטָּאת מִתְבַּשְׂמֵת וּנְפַרְדַּת מְעוֹלָה בְּאוֹתוֹ שְׁעִיר, שְׁנַאֲמַר (במדבר כח) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת.
אַשָׁם תְּלוֹי אֶחָד בְּשִׁנְיָהֶם, כְּמִי שְׁאוֹחֵז לְכָאן וּלְכָאן, וְהוּא תְּלוֹי בְּאַמְצַע. כְּמוֹ, הַכֵּל תְּלוֹי עַד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

שיעורים בזוהר היומי
0722-990044

ניתן לשמוע שיעורים בדה היומי של:

- תיקוני זוהר,
- זוהר הקדוש,
- ספרי קבלה,
- ובזוהר היומי של החוק לישראל

בקרוב יתווספו עוד ועוד שיעורים

טעמו וראו כי טוב!!!

הרוצה לזכות הרבים בפרסום שיעורים שנאמרו ברבים, נא ליצור קשר:

0548-436784 או בפקס 02-9951300

קול הזוהר 0722-990044

קול הזוהר נשמע בארצינו